

| VRBÁTKY | DUBANY | ŠTĚTOVICE |

Triangl

www.vrbatky.cz

15
2013

Slovo úvodem

Vážení čtenáři, příznivci našeho časopisu.

Dostáváte do rukou v pořadí již 15té číslo obecního časopisu Triangl. S trochou nadsázky bychom mohli říci, že vlastně letos dostává časopis takový jakýsi občanský průkaz. Průkaz totožnosti a sounáležitosti s naší obcí. A vy i letos můžete posoudit, zda za další rok vyrostl, vyspěl a zmoudřel. Ale současně si, hlavně teď na konci roku, všichni uvědomujeme, jak moc ten čas letí.

I letos se s vámi, stejně jako za uplynulých 14 let, chceme podělit o spousty článků a zajímavostí ze života

v našich vesnicích. Jak už jste si zvykli, najdete v časopisu příspěvky od jednotlivých spolků ale i jednotlivých občanů, dále zavedené rubriky, přehled kulturních akcí, spousty fotografií a tak dále a tak dále. Doufáme, že vám časopis přinese pohodu a dobrou náladu do nastávajícího svátečního času.

S přáním příjemného prožití Vánoc a spousty zdraví a pohody v novém roce

redakce vašeho časopisu.

Slovo starosty

Vážení spoluobčané!

Za pár chvil tu bude konec roku 2013, takže můžeme začít rekapitulovat. Vy, kteří sledujete život v obci, vidíte, co se v obci změnilo a že se něco nového zase vybudovalo. Stejně jako v minulých letech mohu konstatovat, že vedení obce pokračuje s plněním svého volebního programu, jehož základním cílem je snaha přeměnit naši obec na příjemné místo k životu pro všechny naše občany.

V letošním roce jsme se opět snažili důsledně naplnit zastupitelstvem schválený rozpočet a uskutečnit to, co jsme Vám slíbili v tomto roce udělat. Očekávané navýšení daňových příjmů menších obcí na úkor největších měst, které jsme zapojením naší obce do hnutí Sdružení místních samospráv pomohli na vládě vybojovat, se velmi dobře naplňuje. Zatím jsme v letošním roce od státu opravdu obdrželi do obecního rozpočtu daleko více finančních prostředků, než v minulých letech. Věříme, že do konce roku obdržíme o více než 3,5 mil. korun více, jak v letech minulých. Navýšené prostředky nám umožní hospodařit s vyšší perspektivou do dalších let, abychom nebyli odkázáni jen na někdy zvláštní rozdělování dotací od ministerstev a regionálních orgánů.

Jsem velice rád, že se nám konečně v letošním roce podařilo provést zateplení a výměnu otvorů celé vrbátské a dubanské školy, včetně sokolovny s družinou. Užitek bude nejen ekonomický, podle výpočtu energetického auditu bychom měli uspořit téměř polovinu prostředků za topení, ale myslím si, že i užitný a estetický. Vzhled těchto obecních budov se zásadně změnil určitě k lepšímu. Barevná řešení vyšla z návrhů dětí základní školy a rady obce a oživila vzhled naší obce.

Významnou akcí letošního roku bylo také dokončení výstavby domu s pečovatelskou službou pro starší nebo zdravotně postižené občany. Provoz byl již minulý měsíc zahájen, nyní máme obsazeny 4 byty, další dva byty jsou zadány a budou snad obsazeny do konce listopadu. Trochu nás mrzí, že krásné a nové bydlení nevyužívají místní obyvatelé. Noví spoluobčané jsou sice odjinud, ale mají v naší obci příbuzné – děti nebo vnoučata.

Dalšími investičními akcemi bylo pokračování budování místní infrastruktury – chodníků, parkovacích míst, autobusových zastávek tak, aby se zlepšila obslužnost. Zvláště nový chodník mezi Dubanami a Vrbátkami zásadně zvýší bezpečnost chodců i cyklistů při současném vysokém silničním provozu. Bohužel jsme ho museli vyprojektovat

Vydavatel: Obec Vrbátky

Redakce: Tomáš Hrbata, Hana Kulhajová, Jana Tajovská, Jiří Voithl

S obsahem časopisu byla seznámena Rada obce Vrbátky

Grafická úprava: Milan Matoušek

Tisk: Trifox Šumperk

Vydavatel nenese odpovědnost za údaje a názory autorů jednotlivých článků.
Redakce si vyhrazuje právo na drobné stylistické úpravy textu.

Triangl, 15. ročník, 2013

Triangl

tak, jak se postavil, tzn. níže než silnice. Jinak by nám však Správa silnic Olomouckého kraje nedala souhlasné stanovisko ke stavbě a my bychom nedostali stavební povolení. Přesto je chodník již hojně využíván desítkami občanů každý den.

V letošním roce jsme otevřeli ve Vrbátkách v ulici k cukrovaru sběrný dvůr. Slibujeme si od něj úsporu finančních prostředků nás všech, takže nebudeme nuceni zdražovat poplatky za likvidaci komunálního odpadu. Regulovaným odběrem a důsledným tříděním odpadu na sběrném dvoře výrazně ušetříme. Jen kontejnery na bioodpad nás ročně stály 60 tis. korun, protože lidé do nich házeli kde co. V novém režimu sběrného dvora nás nebudou stát ani třetinu.

Nyní pracujeme nad sestavením rozpočtu na příští rok 2014. Získali jsme dotaci na úpravu centra obce. Bude provedena úprava veřejných prostranství před novým obchodem z hospody Na Vémole, náměstíčka před

radnicí, chodníků i silnice ke škole a restauraci U Havlíčka, parkovací místa v ulici od pošty ke hřišti, včetně úprav zeleně a vytvoření parku kolem novostavby domu s pečovatelskou službou.

Máme požádáno také o dotaci na výstavbu sportovní haly v zahradě školy ve Vrbátkách, která by sloužila jako tělocvična pro školu a odpoledne a o víkendech pro širokou sportovní veřejnost. Na nutnosti takové stavby se shodlo celé zastupitelstvo naší obce. Zimní docházení dětí do sokolovny v Dubanech silně omezuje výuku tělesné výchovy v základní škole. Pokud rozložíme stavbu do dvou let, jsme ji schopni zafinancovat z vlastních prostředků bez úvěru i v případě jen 40% dotace. Dále jsme požádali o dotaci na zateplení budovy MŠ ve Štětovcích a věřím, že akci v příštím roce provedeme.

Samozřejmě budeme dále rozšiřovat místní infrastrukturu. Máme v plánu vybudovat asfaltovou cestu na dolním konci Štětovic, chodník kolem fary v Dubanech, další parkovací místa v obci. A doufejme, že koncem příštího roku konečně dojde i na ten slibovaný rybník, pozemky jsme již do majetku získali, ale musíme si však napřed zpracovat nový územní plán, protože bez něho nám úřady výstavbu rybníku povolit nechtějí.

Do nového roku 2014 Vám všem přeji pevné zdraví, hodně štěstí a spokojenosti.

Ivo Zatloukal, starosta obce

KVÍZ – Poznáte je?

Své odpovědi posílejte na Obecní úřad Vrbátky. Nejrychlejší správnou odpověď odměníme knihou „Zítra bude líp“ od Zdeny Kaprálové.

Galerie osobností obce...

... v letošním čísle jsme oslovili jednoho váženého občana a rodáka, dlouhodobého člena a bývalého předsedu Sokola Dubany, pana Jiřího Dubanského. Pozorní čtenáři Trianglu pana Dubanského znají prostřednictvím svých osobitých příspěvků, ostatní díky svým obrazům, které již několikrát v obci vystavoval. Několik z jeho obrazů si můžete prohlédnout na poslední straně Trianglu.

Jiří Dubanský oslavil v letošním roce krásné kulaté osmdesátiny, proto mu všichni dodatečně gratulujeme, přejeme hodně zdraví, štěstí, pohody a spoustu namalovaných obrázků.

redakce

Vážení spoluobčané!

Začátkem listopadu letošního roku mne navštívili dva členové redakční rady obecního časopisu Triangl. Zprvu jsem si myslel, že mne přišli požádat o napsání příspěvku do tohoto časopisu jako každoročně, ale byl jsem přímo šokován, když mně sdělili, že mne chtějí uvést do nedávno zavedené rubriky tohoto časopisu – „Galerie osobností obce“.

Přiznávám se bez mučení, že se za nějakou osobnost obce v žádném případě nepovažuji. Uvedení do této rubriky považuji za velké vyznamenání a tak jsem se rozhodl, pokud dostanu tu možnost, že si text napíšu sám, abych mohl tu „osobnost obce“ pro mou osobu trochu odlehčit.

Narodil jsem se v olomoucké porodnici, jako mladší z dvojčat. Mám tedy stejně „starou“ sestru. V té době bydleli rodiče v Dubanech, takže jsem v podstatě nefalšovaný dubanský rodák.

V Dubanech jsem prožil prakticky celý svůj život, až na asi pětileté období, kdy jsem po válce bydlel s rodiči v Ostravě, kde byl tehdy otec členem symfonického rozhlasového orchestru a kde měl svůj menší rozhlasový orchestr. Tam jsem se osobně poznal řadu významných umělců jako například herce Josefa Kobra a operní pěvce, kteří s otcem spolupracovali. Někteří z těch pěvců byli později ozdobou Národního divadla v Praze.

V roce 1956 jsem ukončil středoškolské vzdělání maturitou na Průmyslové škole strojnické v Prostějově a nastoupil jsem cestu konstruktéra – projektanta. Na průmyslovce mne učil vynikající odborník a pedagog, rodák a i občan z Vrbátek pan Jiří Voítl, který by byl dle mého názoru daleko vhodnějším člověkem do rubriky „osobností obce“ než já, i když už bohužel jen in memoriam.

Mohu konstatovat, že jsem měl v životě štěstí, jak na lidi všeobecně, tak i na kantory, spolužáky a kolegy, i když

se kolem mne mihlo s prominutím pár blbců, na které, pokud už nežijí, nerad vzpomínám a které, pokud žijí, nerad potkávám. Měl jsem štěstí i na svou životní partnerku tedy manželku, se kterou jsme vychovali dvě děti a která se mnou vydržela už plných 54 roků a věřím že vydrží až do mé smrti. Měl jsem štěstí, že mnou zvolená celoživotní profese – konstruktér – projektant byla mým velkým koníčkem. Jak vidíte, v mém případě jde o naprosto obyčejný život vesnického člověka a samotný věk za důvod nějakého vyhodnocení nepovažuji.

Za zmínku snad stojí, že jsem měl už od mládí a mám dodnes ještě jednoho koníčka, spíše „koně“, který vyplynul z mého talentu pro malování. K malování mne přivedl už v dětství můj o 5 let starší, celoživotní přítel Antonín Mazal, který bydlel v sousedství. O tom ale už jednou v Trianglu psal, takže to dnes nebudu rozvádět. Ani v tom malování jsem nebyl v obci prvním. Pokud vím, v minulosti malovali pan Mirek Sedláček od kostela, viděl jsem od něj kresby jeho profesorů z gymnázia a pan Arnold, již zesnulý manžel v současnosti nejstarší

občanky Duban. Pan Sedláček byl strýcem Mirka Sedláčka bývalého mechanizátora ZD Vrbátky, který bydlí poblíž hřbitova. A nesporný talent má i dcera sousedky Evička Uherková, která navštěvuje lidovou školu umění a je žákyní ZŠ Vrbátky. Ta se vyžívá tím, že maluje křídami po silnici kolem jejich a našeho domu.

Ale vrátím se k mému malování. Z počátku jsem maloval jen slavobrány a dekorace na maškarní plesy tj. Sokola Dubany, jehož jsem byl a jsem členem a po náhlé smrti předsedy Sokola pana Vlastíka Krejčího dokonce téměř 20 let i předsedou a celý svůj aktivní věk i cvičitelem základní tělesné výchovy žáků. Později jsem maloval i gratulace jubilantům, pro které jsem skládal i rýmovačky, protože mám i tzv. „básnické střevo“ a maloval jejich karikatury. Určité odborné znalosti v malování jsem ale získal, až jsem nastoupil do u.p. Sigmy Lutín, kde fungoval pod hlavičkou ROH výtvarný kroužek, kde občas působila řada olomouckých malířů jako lektori.

Ovšem hlubší vědomosti jsem získal až tehdy, když jsem začal pravidelně navštěvovat semináře figurální kresby a malby a krajinářské kurzy, pořádané kulturním střediskem města Olomouce v rámci fakulty výtvarné výchovy univerzity Palackého, za vedení Dr. Dvořáka. To trvalo od roku 1975 do roku 1990, tzv. Sametovou revolucí to bohužel skončilo.

Proto jsme my účastníci těchto akcí založily malířskou skupinu „Olomoučtí“, která funguje dodnes. Zveme si lektory a vystavujeme 2x do roka v Armádním domě, ale i jinde, dokonce i v zahraničí. Při příležitosti „sjezdu rodáků našich obcí“ jsem uspořádal v dubanské škole samostatnou výstavu, která měla z mého pohledu veliký úspěch. I když byla otevřena jen jeden den a v podstatě pár hodin, navštívilo ji více jak 400 občanů. Spočítal jsem je dle podpisů v návštěvní knize.

Mrzí mne, že jsem si nedělal v minulosti aspoň seznam obrazů, které jsem namaloval, ani evidenci, komu jsem je daroval, nebo prodal. Až v posledních pár letech si dělám archiv fotokopíí, díky bezplatné pomoci pana starosty Ing. Ivo Zatloukala a místostarosty pana Smičky. Chtěl bych jim za to aspoň touto cestou srdečně poděkovat. Na

závěr svého povídání bych Vám chtěl vylíčit svůj zážitek, který dokazuje, že i jakýsi „bohulibý“ talent může člověku způsobit nepříjemné životní situace.

Když jsem bydlel s rodiči v Ostravě, navštěvoval jsem nižší třídy reálného gymnázia. Bylo mi tenkrát 13 roků, když naše třída v rámci předmětu výtvarná výchova navštívila posmrtnou výstavu obrazů jednoho akademického malíře. Bohužel si už nepamatuji jeho jméno, ale přesně si vybavuji, že jeho hlavní malířskou techniku byl pastel. Hned za vstupem do galerie byl nainstalován jeho patrně poslední a proto i nedokončený obraz, na kterém byla fůra obilí, tažená dvěma koňmi. Jeden z koní měl jednoduchými črty naznačenou nohu a na krabici od pastelů byly stejnými tahy načrtnuty dvě figury. Hned druhý den po naší návštěvě, ale přišla do školy mistrova vdova s pláčem, že někdo z nás zhanobil manželovu památku tím, že počmáral jeho obraz a víko krabice od pastelů. Začalo se hned vyšetřovat, a když našli v mých sešitech identické náčrty jak koní, tak i figur, stal jsem se jediným a hlavním podezřelým. Byl jsem nevinný. Nic takového bych si nikdy nedovolil už proto, že se mi ten obraz strašně líbil. Ovšem mému zapírání nikdo nevěřil a tak jsem s hrůzou čekal, jak to celé dopadne. Hrozil mi totiž „vyhazov“ ze školy.

Zhruba za tři dny, hned ráno před vyučováním přišla do naší třídy svita „soudců“ – ředitel školy, třídní profesor, vdova po mistrovi a vedoucí galérie. Čekal jsem tvrdý i když nespravedlivý ortel, ale k mému nesmírně příjemnému překvapení se mně omluvili. Odborník prý zjistil, že ty škrtky na tom obraze i na té krabici od pastelů udělal mistr v rámci tvůrčího procesu sám. Dodnes na tuto nepříjemnost se šťastným koncem vzpomínám a přiznávám se, že i s trochou hrdosti. Ony totiž ty moje kresby v sešitech jak koní, tak i figur byly těm škrtům na obraze i té krabici od pastelů podobné, řečeno slovy známého humoristy Felixe Holzmana: „Jak Anča Julčová!“

AKTUALITY

Koše na cyklostezce

Tak jsme se dočkali, radní vyslyšeli naše prosby a umístili na cyklostezku ze Štětovic do Vrbátek a na betonovou cestu z Vrbátek do Duban odpadkové koše. Koš směrem do Duban vydržel asi den, na cyklostezce ze Štětovic vydržel asi měsíc. Někdo je zdemoloval.

Volejbal pro dospělé začátečníky

Letos v listopadu přišlo pár nadšenců s myšlenkou zorganizovat aktivitu, kde by se dospělí začátečníci mohli naučit hrát volejbal. Volejbalový klub Vrbátky ochotně zapůjčil k tréninku míče, síť a své zkušenosti a tak všichni, kdo se chtějí tento sport, který má v našich obcích již určitou tradici, naučit, mají možnost každou neděli od 18.00 hod. do 19.30 hod. v sokolovně v Dubanech.

Dobrý den vážení čtenáři,

rádi bychom Vám popřáli příjemné prožití vánočních svátků a do nového roku jen to nejlepší.

Vzhledem k tomu, že příspěvek do Trianglu vzniká s určitým předstihem, v době kdy píše tento článek, máme za sebou „návštěvu“, kterou žádný z pedagogů nemá rád, návštěvu České školní inspekce. Důležité je, že inspekce dopadla dobře. Věřím, že z této zprávy máte všichni radost.

Vedoucí inspekčního týmu mě vyzval, abych se pokusil shrnout, co se nám od minulé inspekce (v r. 2010) podařilo zlepšit v oblasti materiálního vybavení základní školy. Byl jsem velmi rád, že mám do zprávy co napsat. A nebylo toho málo.

Vzhledem k tomu, že v létě to bylo pět let, co jsem nastoupil do funkce ředitele, rozhodl jsem se využít toto zamyšlení a rozšířit ho na všechna pracoviště naší školy, na oblast materiální, organizační i pedagogickou a zamyslel jsem se, co se nám společně se všemi mými kolegy, včele s paní zástupkyní ředitele Mgr. Vlastou Hrbatovou a vedoucí učitelkou MŠ Bc. Milenou Zapletalovou a samozřejmě s nezbytnou podporou vedení obce podařilo zlepšit za dobu od mého nástupu.

Výsledek našeho zamyšlení Vám předkládáme k posouzení.

Základní škola:

- Díky iniciativě vedení obce došlo k zateplení obou budov ZŠ jak ve Vrbátkách, tak v Dubanech. To, že budovy získaly nový, moderní vzhled je vítaným bonusem.
- Kapacita školní družiny byla zvýšena z 25 na 60 žáků (poslední dva roky je kapacita naplněna beze zbytku).
- Počet tříd vybavených kvalitní interaktivní tabulí se zvýšil ze tří na devět. Znamená to, že všechny kmenové třídy jsou vybaveny interaktivní tabulí.
- Počítače v učebně informatiky byly kompletně obměněny a počet žakovských stanic se zvýšil z 12 na 24.
- Učitelé mají ve sborovně k dispozici 5 stolních počítačů a dvě multifunkční tiskárny (jedna barevná a jedna černobílá). Pedagogický sbor disponuje celkem 10 notebooky.
- Celá škola je propojena lokální sítí s připojením na vysokorychlostní internet (stejně to platí i pro pracoviště v Dubanech).
- Od 1. 9. 2012 byla otevřena nová jazyková učebna vybavená PC připojeným k síti a dataprojektorem.
- Bylo instalováno externí úložiště dat s kapacitou 2 x 1 TB pro zálohování důležitých souborů.
- V roce 2012 byl obnoven školní skleník, který slouží k výuce praktických činností.

- Ve dvou třídách ZŠ ve Vrbátkách byla provedena výměna podlahových krytin včetně podkladové desky a zřízena odpočinková zóna pro žáky ve 4. a 5. ročníku.
- Ve třech třídách ZŠ ve Vrbátkách byly instalovány posuvné keramické tabule.
- Od školního roku 2010–2011 se žáci 3., 5., 7. a 9. ročníků pravidelně zúčastňují testování SCIO – Stonožka. Výsledky jsou významným zdrojem informací pro učitele i rodiče a důležitou zpětnou vazbou pro žáky.
- Od školního roku 2009/2010 zpracováváme školní dotazníky pro žáky, rodiče, pedagogy a zastupitele obce. Také tento zdroj je důležitým kontrolním mechanismem, který nám poskytuje důležité informace o kvalitě naší práce a celkovém prostředí školy.
- Výrazně se zvýšila aktivita klubu přátel školy a školské rady. Klub přátel školy byl rozšířen o rodiče a přátele mateřské školy. Díky iniciativě klubu přátel školy, především její předsedkyně Ing. Jany Tajovské, byla obnovena tradice školních „Květinových plesů“. KPŠ disponuje ročně celkovou částkou 70–100 tis. Kč, která je využívána ve prospěch žáků a dětí naší školy. Nejvýznamnějšími finančními zdroji KPŠ jsou Květinový ples, jarní a podzimní sběrová akce a příspěvky rodičů.
- Od letošního jara byla na škole zřízena funkce asistenta pedagoga pro sociálně znevýhodněné děti a žáky. Asistent pomáhá vyučujícím zkvalitnit práci v hodinách a žákům dosahovat lepší výsledky.
- Už třetím rokem spolupracujeme s Církevním gymnáziem Německého řádu v Olomouci a Cyrilometodějským gymnáziem v Prostějově při organizaci kroužků našich žáků.

Mateřská škola:

- Od školního roku 2008/2009 došlo k zásadní změně organizace všech odloučených pracovišť MŠ. Místo tří vedoucích učitelek se třemi koncepcemi MŠ byla nově pověřena vedením všech tříd paní učitelka Milena Zapletalová. Díky její velké iniciativě byla vytvořena jednotná koncepce mateřské školy, vyjádřená v nově koncipovaném školním vzdělávacím programu. Ten byl při obou inspekcích ČŠI v roce 2010 i letos hodnocen jako velice dobrý.
- Podařilo se výrazně zvýšit kvalifikovanost pedagogů MŠ. V současné době si poslední dvě paní učitelky dokončují studium požadované kvalifikace.
- Díky aktivitě obecních radních byla v roce 2010 zateplena budova MŠ ve Vrbátkách. Třída MŠ v Dubanech byla zateplena v letošním roce současně s budovou ZŠ.
- Výraznou obnovou většiny vybavení prošla celá MŠ ve Vrbátkách. Zároveň zde došlo ke znovuotevření druhé třídy.

- Kromě zateplení budov se nám podařilo i díky podpoře KPŠ kompletně obnovit vybavení školního hřiště ve Vrbátkách.
- Rovněž pracoviště v Dubanech prošlo výraznými změnami. Byl sem zakoupen nový nábytek a v letošním roce i nový koberec. Na venkovním hřišti MŠ přibýly v uplynulých letech i letos nové herní prvky.
- Původní hygienická i faktická kapacita MŠ byla zvýšena z 63 dětí v roce 2008 na 101 dětí. Můžeme říci, že kapacita je v posledních dvou letech plně využívána. K 10. 10. letošního roku jsme měli v MŠ přihlášeno 100 dětí.
- Stejně jako v ZŠ probíhá i v MŠ pravidelné dotazníkové šetření, které přináší především pozitivní odezvu od rodičů dětí.
- Od letošního roku jsme otevřeli ve třídě Sluníčka předškolní třídu MŠ. V této třídě jsou soustředěny děti v posledním roce předškolní docházky. Smyslem třídy je ve věkově homogenním kolektivu připravit nenásilnou formou děti na přechod do ZŠ.

Školní jídelna:

- V roce 2010 došlo k rozsáhlé rekonstrukci školní kuchyně. Původní odborný odhad projektanta byl 1 milion korun. Ve skutečnosti se nám podařilo kuchyni zrekonstruovat za méně než 300 tisíc.
- Od roku 2008 byla obměněna většina používaných přístrojů.
- Kapacita kuchyně byla navýšena z 240 na 300 uvařených jídel.
- Kvalita naší kuchyní uvařených jídel byla potvrzena kontrolou krajské hygienické stanice v závěru minulého školního roku. Z 26 odebraných vzorků bylo 18 hodnoceno výslednou hodnotou 100 (maximální hodnota).

Na závěr bychom „inventuru“ posledních pěti let chtěli doplnit o možnosti, které se nám zatím nepodařilo plně realizovat. Zároveň bychom se s vámi chtěli podělit o naše

plány do budoucna. Jestli se je podaří uskutečnit, závisí na mnoha faktorech.

Co bychom tedy ještě chtěli uskutečnit nebo zlepšit:

- Velmi reálné a téměř jisté je, že se vedení obce podaří zajistit v průběhu příštího roku další finance na zateplení poslední naší budovy, kterou je budova mateřské školy ve Štětovicích.
- Ve výhledu 2-5 let by mělo dojít v prostoru školního pozemku ZŠ ve Vrbátkách k vybudování sportovní haly se hřištěm o rozměrech 35 x 15 m, hala by nebyla využívána pouze školou, ale je určena i ke sportovním aktivitám široké veřejnosti nejen z Obce Vrbátky.
- Rádi bychom v dohledné době provedli rozšíření stávající sborovny v ZŠ ve Vrbátkách.
- V průběhu příštího roku bychom chtěli dokončit „digitalizaci“ našich pracovišť. Všechny třídy MŠ i ŠD by měly být vybaveny počítači s připojením k internetu a multifunkční tiskárnou. Počítače by měly sloužit především pedagogům. Není našim cílem nahrazovat aktivity dětí v MŠ a ŠD časem stráveným u počítače.
- Postupně bychom chtěli vyměnit podlahové krytiny ve zbývajících třídách a obměnit dosluhující nábytek ve třídách, kancelářích ve školní družině a v šatnách MŠ.
- V příštím roce se nám snad podaří realizovat dlouho plánovanou a opakovaně odkládanou rekonstrukci šaten v ZŠ ve Vrbátkách. Po dokončení by mělo být instalováno 70 uzamykatelných skříněk. Vždy dva žáci budou mít k dispozici společnou skříňku.
- Zatím jenom ve fázi úvah je představa vedení školy o obnovení školní dílny. Vzhledem k narůstající poptávce po absolventech prakticky zaměřených středních škol, bychom chtěli našim žákům nabídnout možnost v praxi si vyzkoušet práci se dřevem, plasty nebo případně s kovem, aby jejich rozhodování o budoucím studiu a později i povolání bylo třeba o trochu snazší. Vzhledem k prostorovým podmínkám školy by tato vize mohla být realizována pouze za předpokladu, že by se nám podařilo zajistit dostatek financí k provedení nadstavby v prostoru nad stávajícími šatnami.

Naše plány se netýkají pouze materiálního vybavení školy. Pouze ty „nehmotné“ plány se realizují mnohem obtížněji, pomaleji a výsledek nezávisí pouze na naší snaze a našich schopnostech. Do procesu výchovy, vzdělávání a budování vzájemných vztahů vstupuje mnoho proměnných, které je nutné mít na zřeteli a občas nejsme schopni je ovlivnit.

Ve všech třídách mateřské školy připravujeme děti na jejich vstup do základní školy. Děti se učí pozorovat svoje okolí, proměny přírody v průběhu roku, postupně se učí rozeznávat všechny barvy, rozlišovat tvary, rozvíjejí hrubou i jemnou motoriku, postupně zvládají základní sebeobsluhu. Velmi nás těší práce s malými dětmi a jsme spokojeni, když vidíme jejich veliké pokroky. Když k nám přicházejí (často již před svým třetím rokem), potřebují naši maximální péči a pozornost, když se s nimi loučíme, před nástupem do základní školy, jsou to téměř „zralé osobnosti“, plně připravené na školní život.

Jsme spokojeni s tím, že se naši žáci v základní škole cítí bezpečně. Přestože v průběhu roku řešíme řadu výchovných problémů, věříme, že ve spolupráci s rodiči se nám daří problémy řešit. Společně s ostatními kolegy hledáme cestu, jak lépe motivovat žáky druhého stupně a především 8. a 9. tříd k lepším školním výkonům. To se nám daří jen částečně.

Chtěli bychom, aby se nám i nadále dařilo budovat zdravé třídní kolektivy se zdravými osobnostmi. Neskromným cílem je vychovat ze žáků slušné lidi schopné prosazovat vlastní myšlenky, ale přitom respektovat názory ostatních, silné osobnosti se správně nastaveným hodnotovým žebříčkem. To je velmi náročný úkol a může se podařit pouze za předpokladu maximální spolupráce s rodiči žáků.

Neméně důležitý úkol pro vedení školy i ostatní kolegy je zlepšovat obraz školy v očích rodičů a ostatních občanů. Mrzí nás, že stále nemůžeme najít společnou řeč s některými rodiči, kteří neřeší domnělé problémy s námi, ale opakovaně se obracejí na českou školní inspekci, případně na krajskou hygienickou stanici. (Jsme velmi rádi, že žádná z kontrol neshledala vážnější pochybení z naší strany.)

V úplném závěru bychom Vám ještě jednou chtěli co nejsrdečněji popřát příjemné prožití vánočních svátků a do nového roku mnoho úspěchů, zdraví a spokojenosti.

Za kolektiv pracovníků základní a mateřské školy
Michal Vyslouzil, Vlasta Hrbatová a Milena Zapletalová

Vzpomínka na paní Zdenu Kaprálovou

Vážení spoluobčané!

Jako člen opoziční části obecního zastupitelstva, bývalý šéfredaktor a zakladatel Trianglu, i jako bývalý ředitel školy využívám mimořádné příležitosti popřát vám v čase předvánočním hodně zdraví, statečná srdce a veselou mysl do nového roku 2014.

Svámi skromnými možnostmi chci přispět k ohlédnutí za uplynulým rokem, a to připomenutím 100. výročí narození paní Zdeny Kaprálové, největší mecenášky Vrbátka v jejich historii. Ve vestibulu školy a v pamětní síni radnice je možno dozvědět se mnohé o významu a životě manželů Kaprálových. Knihu „Zítřka bude líp“, nazvanou Kronika míru, války a exilu, kterou Zdena Kaprálová napsala, a která vyšla v loňském roce v pátém doplněném vydání, má dnes ve své knihovně téměř každý z nás; všichni máme možnost přečíst si dojemné a poutavé líčení zajímavého osudu této mimořádné ženy. Její životopis proto zmíním jen krátce, rád bych se zaměřil na osobní vzpomínky a fakta, která už nejsou všeobecně známá.

Paní Zdena Kaprálová se narodila ve Vrbátkách 4. listopadu 1913 v rodině podnikatele a dlouholetého starosty Vrbátka Josefa Šrámka. Její manžel inženýr chemie Aleš Kaprál se narodil ve Strmilově na Českomoravské vysočině, ale jeho rod také pocházel z Vrbátka. Po svatbě se novomanželé přestěhovali do Brna, kde se jim narodily dcery Jana a Eva. Úspěšný vynálezce Ing. Aleš Kaprál se stal ředitelem nově budované společnosti Biochema v Modřicích a pro svou rozrůstající se rodinu pořídil rekreační sídlo v Říčkách u Brna. Po vypuknutí II. světové války se Kaprálovi uchýlili na Říčky a Aleš byl záhy uvězněn v Kounicových kolejích, později v Breslau. Zbídačelý a vyhublý se jen zázrakem zachránil před transportem do Osvětimi. Už v průběhu své rekonvalescence si však vytvořil v Říčkách provizorní laboratoř a začal se znovu věnovat vědeckému výzkumu.

Po skončení války odmítl vstoupit pod politickým tlakem odborů do KSČ, musel rezignovat na místo ředitele Biochemy a zakrátko byl obviněn z kolaborace. Manželé Kaprálovi se ještě dokázali ubránit neuvěřitelnému nařčení před soudem, ale na vývoj dalších chmurných událostí už nečekali. Mladý talentovaný odborník využil dřívější nabídku zaměstnání v indickém chemickém průmyslu a jeho zarmoucená rodina se musela rozloučit s Vrbátkami, Strmilovem, Říčkami i s milovanou vlastí. Věřili, že tomu tak bude jen do konce tehdejšího volebního období.

„Nebud' smutná,“ řekl Aleš. „Tři roky utečou, než se naděješ, a vrátíme se domů.“ (cit.)

Po strastiplném putování přes Indii a Austrálii až do Ameriky se nakonec natrvalo vrátili domů vlastně až nedávno... Ing. Aleš Kaprál v roce 2000 a paní spisovatelka Zdena Kaprálová o pět let později. Za místo svého posledního odpočinku si zvolili hřbitov ve Strmilově, ve své milované vlasti.

V Americe byl Ing. Kaprál významným vynálezcem, váženým podnikatelem a držitelem světových patentů v oblasti chemie. Nový domov si rodina vybudovala v Tusconu ve státě Arizona.

Rok 1989 a změnu politických poměrů v Československu přivítali manželé Kaprálovi s nadšením, otevřeným srdcem a štědrými dlaní. Pomáhali všude: v rodných obcích a farnostech, v církvi, ve školství i v zájmových organizacích. Nebylo, není a nebude takových lidí v dějinách Vrbátka; vždyť jen jejich velkorysé dary tu můžeme počítat v desítkách miliónů korun. Nechali opravit kapli Sv. Floriána, vybavit školu a postavit novou radnici. Na tomto místě musím zmínit často opomíjenou roli několika místních občanů, zejména pana Ing. Vavrdy, bývalého starosty pana Františka Dostála a paní Aleny Hudcové, kteří byli společně se mnou s manželi Kaprálovými ve spojení a kteří z osobní iniciativy zprostředkovali důležité kroky a následné události. Obec tehdy dělala finančně a objemově nesmírně náročné akce (kanalizace, plynofikace, silnice, vodovod atd.), nebyly žádné volné prostředky a popravdě ani vůle, zejména ze strany tehdejších představitelů opozice, obětovat volné prostředky na opravu památek, natož na školu.

Paní Zdena Kaprálová však byla plná budovatelského nadšení a velkorysého optimismu. Nikdy nezapomenu, jak mi, coby tehdejšímu řediteli zdejší školy, poslala peníze na cituji: „...počítače, hvězdářský dalekohled, mapy světa a další trvalé pomůcky“, a já ji musel s hanbou poprosit, zdali bychom nemohli namísto toho raději koupit nové radiátory, protože staré praskají jeden za druhým. Musím dodat, že paní Kaprálová poslala peníze i na ty radiátory. Díky její šlechetnosti jsme už tehdy měli, jako jedna z mála škol na okrese, špičkově vybavenou učebnu informatiky a tomu odpovídající úroveň výuky. Svými výsledky jsme se poměřovali s nejlepšími městskými školami v regionu, a jistě i to byl jeden z důvodů, proč jsme bez újmy přestáli populační propad, který likvidoval venkovské školy v okolí. Uhájili jsme kapacitu školy i její úroveň, je mi však moc líto, že jedno z jejich přání, totiž ten hvězdářský dalekohled, jsem nakonec nesplnil. V červnu 1995 byl na moji žádost po předchozím souhlasu paní Kaprálové, obce, školní

inspekce a školského úřadu udělen naší škole čestný název Základní škola Zdeny Kaprálové. Paní Zdena si toho velice vážila a školu nadále po všech stránkách podporovala.

Mezi Vrbátkami a Tusconem každoročně putovaly desítky dopisů a balíčků. Děti posílaly paní spisovatelce obrázky, fotky, školní časopisy, slohové práce i nahrávky akademii. Nikdy jsme nezapomněli vyjádřit svůj vděk za velkorysý dary a ona nám oplácela pochvalou a povzbuzením. Pravidelně mi na Vánoce z Ameriky telefonovala, abych vyřídil pozdravy a slova chvály dětem i učitelům a vždycky také poslala nějaký dar. Je samozřejmé, že peníze jsme jí pokaždé s Ing. Vavrdou vyúčtovali do posledního haléře, ale díky jí, i díky bezvadné spolupráci s KPŠ, jsme mohli dotovat nezapomenutelné akce. Pořádali jsme zájezdy pro rodiče s dětmi po vlastech českých i do zahraničí, pobyty žáků na horách o vedlejších i vánočních prázdninách nebo třeba každoroční zájezdy do Brna na výstavy nejnovější výpočetní techniky. Paní spisovatelka nám koupila i moderně vybavenou rozhlasovou kabinu a ve škole vysílalo o přestávkách žákovské rozhlasové studio. Naše škola měla první veřejný internet a počítačové kroužky ve velké počítačové učebně pracovaly každé odpoledne. Žáci rádi zůstávali ve škole i po vyučování, naučili se sestavovat počítače, pracovat se střiznou, a malé školní informační centrum (ŠIC) v přízemí školy, vybavené počítači od paní Kaprálové, bylo v obležení starších žáků každou volnou chvíli, dokonce i o přestávkách. Samozřejmě jsme to mohli dělat jedině díky obětavosti a vstřícnosti učitelů, školnic i některých rodičů, kteří se s námi na činnosti kroužků podíleli. Dnes se to zdá k nevíře, ale ačkoliv se tehdy nikde nic ve škole nezamykalo a žáci se mohli po škole volně pohybovat, nikdy se neztratilo ani obyčejné CD, ačkoliv jsme i tehdy měli ve škole mnohá „esa“, s kterými nebylo lehké pořízení. Všechno však tehdy bylo tak nové a ohromující, že to snad nikoho ani nenapadlo. Mnozí kluci se stali nadšenými „ajtáky“ a opatrovali novinky jako oko v hlavě. Pořádali jsme (a vyhrávali) soutěže, ale hlavně – naši absolventi bodovali na středních školách bravurním ovládním výpočetní techniky, což v tehdejší době nebyl jev zcela obvyklý.

Když nás paní Zdena Kaprálová v roce 2001 navštívila, všichni jsme obdivovali její vitalitu, politický přehled i zájem o události v rodných Vrbátkách. Popravdě, tato drobounká, energická dáma prakticky nikoho jiného nepustila ke slovu. Až do vysokého věku byla moudrá, šarmantní a krásná. Vzpomínám, jak k nám přišla v černém kostýmku se smutečním kloboučkem, zlehka se sice musela opírat o elegantní hůlku, ale na nohou měla lodičky s tenkými vysokými podpatky zlaté barvy. Byla laskavá, nikoliv však sentimentální. S nikým a ničím nedělala dlouhé cavyky a udělala nám „kázání“ o skutečném vlastenectví. Tehdy

jsem netušil, že je to setkání poslední. Paní Zdena Kaprálová zemřela v USA 14. dubna 2005 ve věku nedožitých 92 let. Společně se starostou Františkem Dostálem a s několika občany Vrbátek jsem ji už mohl jen vyprovodit na poslední cestě na hřbitov ve Strmilově.

Kdysi mi napsala: „*Náš národ je v podstatě velmi pracovitý a ukázněný a doufám, že až se zbaví všech zhoubných morálních pozůstatků minulosti, všechny ty krásné vlastnosti ožijou a přinesou pohodu a prosperitu do života všech občanů.*“ (cit.)

Přes všechny neblahé události, které se od té doby staly a které se dějí, jejím slovům věřím. Manželé Zdena a Aleš Kaprálovi jsou pro mě a jistě i pro mnohé z vás, vážení spoluobčané, zosobněním občanské odvahy, šlechtnosti, lásky k vlasti a úcty ke skutečným, poctivým tradicím. Jejich památka žije ve Vrbátkách dál, i když jí není věnována dostatečná pozornost. Žije ve vzpomínkách, v názvu školy i v povědomí nejmladší generace.

Když se rozeznějí zvony nad naší farností, vzpomeňme si, že hlas toho největšího patří zvonu se jménem „Zdena“, který nám darovali manželé Kaprálovi. Přál bych si, aby jejich jméno znělo v historii naší obce stejně jako on.

Vladimír Dohnal

Co Čech, to muzikant?

Do letošního vydání obecního časopisu Triangl jsme požádali o rozhovor paní Dobromilu Hradilovou, dlouholetou učitelku hudby Základní umělecké školy v Prostějově. Paní Hradilová je absolventkou Janáčkovy konzervatoře v Brně a ve Vrbátkách vyučuje hru na klavír a klávesy.

Paní Hradilová, jak dlouho učíte děti ve Vrbátkách hrát na klavír?

Ve Vrbátkách jsem začala učit v září roku 1980, do té doby zde fungoval pouze kurz hudební výchovy, který vedla paní učitelka Pořízková. Od školního roku 1980/1981 se staly Vrbátky detašovaným pracovištěm Základní umělecké školy Prostějov. V lednu 1981 jsem uspořádala nábor nových zájemců o hru na klavír z řad místních dětí, s tím mi velmi pomohla tehdejší ředitelka mateřské školy paní Floríková. Výuka původně probíhala v budově č.p. 51, kde jsme si v zimě sami museli nosit uhlí do prvního patra a topit v kamnech, což dnes vypadá jen jako úsměvná vzpomínka. Pak se výuka přemístila do budovy obecního úřadu naproti mateřské škole a nyní jsme přestěhovaní v podkrovních prostorách budovy radnice ve Vrbátkách. Obecní úřad poskytuje pro výuku hry na klavír bezplatně, a z tohoto důvodu platí žáci ve Vrbátkách nižší školné než děti v Prostějově.

Jak často je hudební škola a kolik dětí ji navštěvuje?

Hudbu ve Vrbátkách učím dvě odpoledne v týdnu, v úterý a čtvrtek a v letošním školním roce mám 11 žáků. V pondělí středu a pátek učím v Olšanech a mám tam také 11 žáků. Učí se podle učebních osnov, každý žák musí složit v červnu postupové zkoušky, aby dostal vysvědčení a mohl postoupit do vyššího ročníku. Součástí osnov je povinnost žáka dvakrát během školního roku veřejně vystoupit. Z tohoto důvodu pořádáme s dětmi vánoční besídku a před letními prázdninami ještě májovou besídku. Výuka je rozdělená do dvou cyklů: první sedmiletý cyklus je určen pro žáky základní školy, navazující druhý cyklus je čtyřletý a je pro studenty středních škol a odborných učilišť. Také je možné navštěvovat v Prostějově kurz pro vysokoškoláky a dospělé.

Učila jste kromě dětí někdy i dospělé?

Pro dospělé je většinou problém si najít čas, chodí do zaměstnání a starají se o své rodiny. Pamatuji si ale na jednoho pana učitele, který se vsadil se svým tchánem, že se naučí

hrát na klavír a chodil ke mně na hodiny. Hrát na klavír se naučil a sázku se svým tchánem vyhrál. Je příjemné vidět žáky, které jsem kdysi učila hrát, jak přivádí do hudební školy své děti. Takových případů mám hodně a vždycky je milé vidět, že i v další generaci jsou děti, které se chtějí naučit hrát na klavír nebo v poslední době na klávesy.

Za dobu Vaší pedagogické činnosti jste vyučovala hodně žáků, vybavujete si nebo vzpomínáte si na někoho mimořádně nadaného?

Za těch třicet let co učím jsem měla ve Vrbátkách opravdu mnoho žáků. Spoustu dětí se nadchne pro klavír, ale pak zjistí, že bez cvičení a stálého opakování se hrát nenaučí a brzy je to přestane bavit. V osmdesátých letech byly populačně silné ročníky a objevilo se i pár opravdu nadaných dětí. Mým nejvýraznějším žákem byl Tomáš Františ, který u mě také začínal s hrou na klavír. Chtěl jít studovat na konzervatoř a během jednoho roku se připravil na přijímací zkoušku a vystudoval hru na fagot. Nyní je již profesorem a hraje v Komorním orchestru v Praze.

Zahrajete si někdy i jen tak sama pro sebe?

Hudbu mám ráda, když dětem vybírám skladby, které se budou učit, tak jim vždy několik skladeb zahráji. Ony si pak samy vyberou, která skladba se jim poslechem líbí a tu se učí hrát. Na to, abych si sedla ke klavíru a jen tak pro sebe si zahrála oblíbené skladby mi moc času nezbyvá. Za dva roky odcházím do důchodu a přála bych si, aby hudební škola ve Vrbátkách pokračovala s nějakou novou paní učitelkou. Byla by škoda, kdyby tato tradiční věc z Vrbátek zmizela.

Tímto bych chtěla pozvat zájemce o hudbu, aby se přišli podívat na vánoční besídku. Pokud by byl zájem, tak děti rády zahrájí a ukáží, co se naučily třeba při vítání nově narozených občánků.

Jménem redakce bychom chtěli paní Hradilové poděkovat za rozhovor, popřát hodně zdraví a osobní spokojenosti a všechno nejlepší do nového roku. Doufáme, že hudební škola bude ve Vrbátkách pokračovat, vždyť přece vždycky platilo, že co Čech, to muzikant. redakce

Kam za kulturou a sportem...

Vážení spoluobčané,
jako předseda kulturní a sportovní komise obce bych Vás tímto článkem rád pozval na obecní akce, které jsme pro Vás na příští rok připravili.

Hned začátkem ledna můžete očekávat u svých oken malé koledníky s tříkrálovou sbírkou pořádanou ve spolupráci s prostějovskou charitou. Tato sbírka má již dlouholetou tradici, jsme rádi, že spoustu z nás potěší děti tříkrálovou koledou a zároveň můžeme přispět lidem, kteří to potřebují.

Koncem února Vás pozveme na obecní ples, který pořádáme společně se štětovickými hasiči. Myslivci vám připraví pokrmy ze zvěřiny, k tanci a poslechu by měla hrát skupina Funny melody.

V březnu se přihlásíme opět maškarním karnevalem a v koncem dubna ve spolupráci s dubanským sokolem zapálíme čarodějnici.

Pochod na Svárov, který by se měl uskutečnit v polovině května, ponecháme organizačně našim skautům, kácení máje budou mít ve své režii opět hasiči z Vrbátek, kteří

nás vždy pobaví veselými scénkami u májky. Samozřejmě nebude chybět dětské odpoledne se soutěžení.

Hodové oslavy se uskuteční o něco dříve než letos a to poslední sobotu v srpnu. Budeme se jako obvykle snažit připravit zajímavý program pro všechny věkové generace.

Začátkem podzimu proběhne 14tý ročník Štětovického cyklokrosu (pro velký letošní úspěch se pojede opět závod pro dospělé), nebude chybět také drakiáda a rodinný pětiboj ve spolupráci s Centrem volného času.

Dlouhé podzimní večery si zpestříme lampionovým průvodem a loutkovým divadlem, na Mikuláše proběhne tradiční Vrbátecké vepřobraní a rok zakončíme silvestrovským ohňostrojem.

Na závěr tohoto článku bych rád poděkoval Janě Tajovské, Jitce Šálkové, Heleně Zedníčkové, Katce Kubjátové, Jitce Kawijové a Františkovi Konečnému za skvělou spolupráci v kulturní komisi a všem ostatním, kdo nám pomáhají výše uvedené akce připravovat.

Přeji Vám všem pohodový rok 2014

Petr Růčka

Štětovický cyklokros konečně i pro dospělé

Letos ve štětovickém parku odstartoval 13. ročník již tradičního klání no kolech a kolečkách. Novinkou závodů bylo rozšíření sportovního zápolení o kategorie dospělých závodníků. Každoroční závod dětí na vlnkách okruhu ve štětovickém parku tak doplnil závod na trase vytyčené na okolních polních a lesních cestách se čtyřmi přejezdy řeky Moravy. V názvu závodu ACROSS Morava 4M symbolizuje právě 4M čtyři mosty přes řeku Moravu. Trať vedla cestou necestou ze startu v parku přes Svárov okolo kostela v Dubu nad Moravou přes Bolelouc, Čertoryje a Charváty zpět na území našich obcí do cíle v parku. Část závodu vedla po cyklostezkách, z nichž za zmínku stojí zejména Moravská cyklostezka. Zpestřením byl jistě úsek pod cukrovarem, kde čekala na závodníky nadílka bláta. Délka trati a její profil byl pečlivě vybírán s ohledem na možné spektrum účastníků závodu. Cílem organizátorů bylo do závodu nalákat a zapojit co nejširší okruh startujících. Závodníky, kteří mají se závody obdobného rázu již zkušenosti, borce, kteří prahnou po vítězství, lidi, co mají rádi pohyb a chtějí si závodění vyzkoušet a užít a samozřejmě i ty, co se chtějí po trati pokochat. Ve startovním poli pak byli zastoupeni opravdu všichni ze jmenovaných skupin a to jsem možná na někoho i zapomněl.

Deštivé počasí v týdnu před závodem vyvolalo značné pochybnosti o průjezdnosti trasy, zejména pro ty, kteří nejsou zvyklí jezdit byt' lehčím terénem a samozřejmě i ty, co si nechtějí zašpinit kolo. Panovalo určité napětí, zda naplánovanou trasu nebude nutno na poslední chvíli od základu změnit a vést ji po „okrskách“. Nestalo se tak, a jak se později ukázalo, bylo to správné rozhodnutí. Nakonec bylo blátíčko na některých místech trati adrenalinovým zpestřením jízdy, i když řada závodníků musela občas sesednout. Bláto někteří závodníci vyloženě mají rádi. V tomto ohledu mi nedá nezmínit postřeh jednoho ze zkušenějších závodníků, kteří dorazili z Věrovan: „Není úžasnějšího pohledu než na pocákaný bílý dres na správně tvarovaném dívčím těle – proto jsem dnes přijel“. Dotyčná závodnice nakonec také stála i „na bedně“, tedy na stupíncích vítězů ve své kategorii.

Přesto, že závod provázela řada organizačních zmatků a nedostatků (závodníci občas bloudili nebo si neúmyslně zkracovali trať) byl konečný dojem ze závodu nad očekávání velmi pozitivní a příjemný. Ukázalo se, že zajištění takového závodu vyžaduje lepší přípravu a početnější organizační tým. Není cílem tohoto článku rozebírat příčiny nedostatků. Podstatné je to, že již v cíli jsem dostal

dvě nabídky na pomoc pro zajištění ročníku příštího. Jsem za to opravdu velmi rád a tyto nabídky zcela jistě využiji. Nabídnutá pomoc a zkušenosti z průběhu prvního ročníku závodu dává pádný předpoklad k tomu, abychom se všichni mohli na další ročník závodu opravdu těšit. Spokojenost se závodem dokládají i emailové dotazy na další závody, které dostávám.

Přes popsání nedostatků v rámci organizace závodu bylo stanoveno pořadí závodnic a závodníků. Pro základní představu o náročnosti závodu uvádím, že trať v délce cca 23 km zvládli projet dva nejrychlejší závodníci těsně pod jednu hodinu. Nejdelší zaznamenané časy činily pak zhruba 2 a tři čtvrtě hodiny. Tyto časy evidentně obsahovaly i dobu, kterou závodníci strávili individuálním občerstvením, např. v dubské cukrárně. Jinak v cíli závodu čekalo na každého závodníka příjemné občerstvení a na vítěze diplomy a věcné ceny. Do závodu se zapojilo více jak třicítka závodnic a závodníků.

Výsledky podle kategorií:

ŽENY: 1. Kamila Rozehnalová (Věrovany), 2. Hana Kučerová (Prostějov) a 3. Michaela Králová (Vyškov)
Dámy: 1. Štěpánka Zapletalová (Dubany), 2. Jaroslava Smičková (Dubany) a 3. Pavla Mikisková a Věra Kobzová (Dubany)
MUŽI: 1. Vlastimil Dokoupil (Štětovice), 2. Martin Dohnal (Štětovice) a 3. Alois Chytil (Věrovany)
Chlapi: 1. Vlastimil Gottwald (Štětovice), 2. Jiří Zapletal (Dubany) a 3. Petr Dohnal (Štětovice)

Na závěr s potěšením uvádím, že pomoc při zajištění a propagaci akce poskytli i okolní obce, zejména prostřednictvím jejich starostů (Dub nad Moravou, Charváty), kterým patří mé upřímné poděkování. Díky samozřejmě patří i kulturní komisi za zastřešení organizace závodu a dobrovolným hasičům, kteří zabezpečovali obsazení kontrolních stanovišť.

Vlastimil Gottwald

Centrum volného času

Nabídka kroužků pro děti ve Volňásku je i v tomto školním roce velmi bohatá. Pro děti, které rády malují, tvoří z papíru či látek, jsou určeny hned tři kroužky. Pro ty nejmenší od 4 let probíhá kroužek každé úterý od 15.30 do 17.00 hod. pod vedením Mgr. Veroniky Stokláskové, pro větší od 6 let v pondělí ve stejnou dobu pod vedením paní Pavly Mikiskové. Náročnějšímu a zajímavějšímu vyrábění je věnován čtvrtěční kroužek Robinsonky pod vedením paní Jitky Šálkové od 16 do 18 hodin. Každé středeční odpoledne od 14 do 16 hodin patří kroužku flétny, kde se děti od 6 let učí s Mgr. Julií Glosovou základy hraní. Stejně jako v předchozích letech úspěšně probíhá kroužek angličtiny pro 1.–3. třídu v budově základní školy v Dubanech pod vedením Mgr. Kateřiny Kubjátové. Zejména pro dívky je určen kroužek břišních tanců, vždy v pátek od 15.30 pro začátečnický od 4 let a od 16.30 pro pokročilejší tanečnice. Kroužek vede Martina Stoklásková.

V neposlední řadě stojí kroužek našich malých modelářů, kteří se se svými modely zúčastnili několika výstav a podařilo se jim uspět. David Zápeca se umístil na 1. místě v soutěži Papírové království Brno se svým modelem

hradu Kost a na 3. místě na soutěži v Praze. Přihlásit do modelářského kroužku se mohou i noví zájemci, děti se scházejí každou středu od 16. do 18. hodin s panem Jiřím Velochou. Nově od září funguje ve Volňásku rybářský kroužek. Ve spolupráci se základní školou bude pod Centrum volného času zařazen také turistický kroužek pod vedením pana učitele Fuska, který pro děti každý měsíc připravuje výlet do blízkého okolí. Kroužek je určen pro všechny děti školou povinné.

Volňásek je otevřen nejen dětem, ale i dospělým. Každé pondělí můžete navštívit břišní tance a angličtinu pro dospělé, v úterý jógu a ve středu pilates. Přijďte se také podívat do Cvrčků, kde se ve středu od 8.30 do 11.00 scházejí maminky s malými dětmi. Můžete si popovídat, ale také si něco pěkného vyrobit.

Na závěr mi dovoluť jménem Volňásku poděkovat všem, kteří nám pomáhají na Dětském dnu, Drakiádě a rodinném sedmiboji, Halloweenké party a průvodu v maskách a Mikulášské nadílce.

Za kolektiv vedoucích Volňásku
Martina Stoklásková

CHCEŠ SE STÁT RYBÁŘEM? PŘIJĎ MEZI NÁS!

Je ti 8 let? Tak právě pro tebe je určen rybářský kroužek, ve kterém se dovíš vše potřebné. Kroužek je zaměřen na praktické dovednosti a znalosti Petrova cechu. Zatím je nás pět a stále čekáme na další nadšence. Scházíme se každé úterý od 17. do 18. hodin v Centru volného času ve Vrbátkách.

Seznámíš se s rybářským řádem, druhy ryb, dobou hájení vybraných druhů, s lovnými technikami a ostatními způsoby lovu. Naučíš se vázat háčky, nahazovat

a sestavovat různé montáže k lovu ryb. Každé pěkné počasí bude využíváno k ostrým tréninkům u vody.

Závěrem kurzu bude absolvování rybářských závodů a získání rybářského lístku.

Děkuji touto cestou za podporu rybářského kroužku v obci Místní organizaci Moravského rybářského svazu v Prostějově, zejména Josefu Marákovi, předsedovi organizace.

Petrův zdar!

Tomáš Hrbata, vedoucí kroužku

Prázdninový Volňásek

Na dva letní týdny ožil Volňásek, stejně jako v loňském roce, prázdninovým kroužkem. Prázdninový Volňásek má podobu příměstského tábora, kdy je pro děti od pondělí do pátku, vždy od 7.00 do 17.00 hod. připraven bohatý program. V červencovém týdnu se Centrum volného času proměnilo ve velkou šmoulí vesnici a děti v malé Koumáky, Kutily, Šikuly a Šmoulinky. První den si děti vyrobily svého maskota, vymyslely jména družstev a pokřiky a po obědě, na které jsme chodili do mateřské školky, mohly začít soutěžit. Po celý týden na 16 dětí, místních i přespolních, čekalo mnoho her, soutěží, nových zážitků, pro vítězné družstvo také sladké odměna a dva krásné výlety.

V úterý jsme navštívili jezdecký oddíl Helios v Mostkovicích, kde se děti povozily na koních, dozvěděly se, jak se o koně pečuje a prohlédly si i hříbátka a poníka. Následně jsme vyrazili na krátkou procházku kolem Plumlovské přehrady. Čtvrteční den jsme strávili na výletě v Čechách pod Kosířem. Po prohlídce místního Muzea kočárů jsme spěchali na piknik do zámeckého parku, kde jsme si vydrželi hrát celé odpoledne. K večeru nás ve Vrbátkách čekalo opékání špekáčků v mateřské školce a po táboráku si všichni správní šmoulové nachystali své pelíšky ve Volňásku. Poslední den bylo třeba vyhlásit vítězné družstvo, kterým se stali o jeden bod Šmouloborci, ale hlavně museli všichni šmoulové společně najít velký šmoulí poklad.

Srpnový táborový týden byl ve znamení cesty za pirátským pokladem. Děti byly tentokrát rozděleny na Zlatou perlu a Piráty pepřové, každé družstvo mělo kromě vlajky a pokřiku také vlastní pirátské desatero. Nedá mi nezmínit alespoň tři základní pravidla: každý správný pirát musí pít jenom rum, má dřevěnou nohu a železný zub. Kromě mnoha soutěží na hřištích ve Vrbátkách i Dubanech jsme opět vyjeli na výlet na koně do Mostkovic, kde se dětem moc líbilo, a do Čech pod Kosířem, ze kterých jsme vyrazili na výšlap na Kosíř a pokořili jsme nově otevřenou

rozhlednu. Po návratu domů jsme se nazdobili krásně vyrobenými pirátskými šátky, kostýmy, namalovali jsme si obličej a udělali si u táboráku pirátský karneval. Konečně v pátek na děti čekala náročná cesta za pirátským pokladem, plná překážek a úkolů, ale poklad zaslouženě získaly.

Na závěr mi dovoluťe pozvat vás na prázdninový kroužek v příštím roce, který bude pod heslem Cesta kolem světa a Cirkus. Už se na vás moc těšíme!

Martina Stoklásková a Jitka Šálková

Dopis Vezírovi – první hlášení Vodních skautů z Hané....

Ahoj Vezíre,

dovol mi, abych tobě, bývalému Hlavnímu kapitánovi Vodních skautů na zaslouženém odpočinku, podal první hlášení Vodních skautů z Hané. Přiznávám, že jsem to mohl udělat už dřív, ale nějak mi ve víru událostí nezbýval čas.

Jak sám říkáš, nejdůležitější je dobrý základ a ten jsme ve Vrbátské skautské historii měli i my. Tak tedy trochu historie!

„Vrba dub a dešťů více – znaky našich obcí tvoří, v nichž junácká srdce hoří heslem, jež zní: Chceme výš!“ Takto byl zahájen střediskový sraz ve Vrbátkách pořádaný 30. června 1946. S radostí hlásím, že se nám Vodním skautům z Hané podařilo na bohatou historii skautingu u nás úspěšně navázat. Skauting měl ve Vrbátkách, Dubanech a Štětovicích velmi silnou tradici. První pokusy o založení skautského oddílu pocházejí z roku 1936. V roce 1940 byla vytvořena skautská Osamělá hlídka s pěti členy. Ta fungovala až do rozpuštění Junáka nacisty. V utajení však fungovala i během války. Po válce byli skauti mezi prvními, kdo byl připraven pomáhat. Mnoho jich fungovalo jako spojky v době, kdy přerušené telefonní linky byly normálním stavem.

Dne 25. 5. 1945 byla svolána první skautská schůze, na níž se dostavilo přes 40 chlapců! Každý chtěl být skautem! Později se k junákům přidaly i oddíly skauetek. Od výše zmíněného 30. června 1946 fungovaly oddíly jako samostatné středisko a to až do roku 1949, skautské oddíly byly donuceny ukončit svoji činnost a inventář předat Svazu československé mládeže. Pak se informace vytrácejí a tak se další řádky již budou týkat novodobé činnosti skautů u nás.

Od počátku tvoří skauting dvě větve rozdělené podle činností – na suchozemské a vodní skauty (nebo námořní – ti co mají moře). Jinak tomu není ani v českém Junáku-svazu skautů a skauetek ČR kam patří i naše oddíly. V ČR je dnes téměř magických 3336 členů vodních skautů organizovaných ve 28 střediscích. Vodní skauti tvoří necelých 10 % všech skautů v ČR, ale rozsahem činností, metodami výcviku a přísnější kázní patří k tomu nejlepšímu, co ve skautingu existuje.

Když se do Vrbátek v roce 2012 přistěhoval Krajský kapitán Vodních skautů (VS) – Komodor VS – Chiaksee (Čaksí) a s vervou a nadšením jemu vlastním, se pustil do budování oddílů, bylo jasné, že to budou oddíly Vodních

skautů. Chiakseemu se v poměrně krátké době podařilo z dětí v našich obcích vytvořit dva fungující oddíly, jež sám začal vést. Kromě toho vedl ještě další dva. Jeden na Plumlově a druhý v Ptení. Tedy práce nad hlavu. Ale jak jsem řekl, Chiakseemu nechybí síly ani nadšení a tak se mu podařilo přitáhnout k sobě i řadu dospělých, z nichž v podstatě nikdo nebyl, a to ani v mládí, skautem.

A pak to začalo....

Tak nějak slovy klasika „Vymknuta z kloubů doba šílí...“ by se dalo charakterizovat období od podzimu 2012 až dosud, jež tvoří téměř nepřetržitý sled událostí, z nichž některé bych si dovolil nazvat milníky. Tak především:

- S významnou podporou obce požádalo občanské sdružení VSTP o.s. o dotaci na vybavení vodních oddílů. VSTP je sdružení, které jsme vytvořili my dospělí k tomu, aby přímo podporovalo činnost našich oddílů. To bychom ale nedokázali, kdyby nám v době realizace dotace nepomohla obec Vrbátky. V rámci dotace jsme nakoupili 2 ks skautských pramic, 1 sadu oplachtění pro jednu pramici, 35 ks pádel, 35 ks plovacích vest, přípojný vozík na odvoz lodí, GPS navigaci do terénu, lodní pytle a magnetickou tabuli do klubovny. S přispěním veřejnosti jsme vyrobili rám na přípojný vozík, jež nám umožňuje loď převážet.
- Díky firmě DD Sport byl zakoupen nafukovací raft Colorado 450 pro 6 osob s potřebným příslušenstvím.
- Od zrušených vodáckých oddílů v Kojetíně jsme získali 2 ks starších desetimístných pramic, 10 ks rychlostních kajaků a od občanů z Vrbátek pak 3 ks starších dětských kajaků.
- S takovou výstrojí jsme mohli směle napláňovat a v létě uskutečnit vodácký tábor na řece Divoká Orlice

v těsné blízkosti přehrady Pastviny v Orlických horách. K našemu úžasu se nám podařilo „objednat“ i počasí a tak kromě jednoho deštivého dopoledne se na nás celou dobu usmívalo sluníčko. Ještě větší úžas nám však připravily děti, když se naučily praktické dovednosti na tekoucí i stojaté vodě, naučily se, jak ovládat svoje lodě a jak se zachovat v případě pomoci druhému. Hodně z nich na táboře vyrostlo ve skutečné osobnosti. Společně jsme sehráli spoustu her a mimo jiných dobrot jsme spořádali spoustu Čocky a Fazole. Pravda, někdy to vypadalo, že spíš jsme táborem létajících Čestmírů než vodních skautů, ale zvládli jsme to. Velká písmena u Čocky a Fazole uvádím proto, že na počest těchto oblíbených pokrmů pojmenujeme i naše nové pramice.

- Významně obnovena byla činnost oddílu na Plumlově, který byl rozšířen na 12 členů a dále zřejmě ještě poroste.
- Požádali jsme Okresní Radu Junáka (ORJ) v Prostějově o možnost vytvoření vlastního střediska (přístavu VS) ve Vrbátkách. ORJ stanovila pro naše oddíly podmínky, jež jsme beze zbytku splnili a tak dne 19. 10. 2013 schválila ORJ vznik nového střediska

ve Vrbátkách s názvem TAMATEA přístav VS. Podařilo se včas provést všechny administrativní úkony, pak bude středisko funkční od prosince 2013.

Jak asi tušíš, milý Vezíre, výše vyjmenované není kompletním výčtem všech našich činností, uvádím pouze to nejvýznamnější, co se za poslední rok novodobé historie skautingu ve Vrbátkách událo. S povzdechem konstatuji, že i u nás se najde spousta těch, kteří si klepou na čelo s nesouhlasným zavrtěním hlavy a otázkou „Proč to proboha dělají?“, „Co z toho mají?“ plus v českých zemích oblíbené: „Není to nějaká levárna?“

Tak těmhle všem odpovídáme: „Ano, je to levárna – levárna proti sezení u počítačů, levárna proti tvrzení, že děti nejsou manuálně zručné, levárna na to, že jedine doma v teploučku se dá prožít krásno. A co z toho máme? Berem všechno! A pokud možno jen ty nejneuvěřitelnější zážitky s dětmi. Proč to děláme? Prostě proto, že nás to baví, z čiré radosti, kterou sdílíme společně. Z radosti, chápeš to! No Ty to vlastně chápeš určitě.

Musíme ještě vymyslet, jak poděkujeme všem, kteří nás podporují ať už finančně nebo i jinak, jmenovitě: Obci Vrbátky, DD sportu, Autodopravě Konečný, ZD Vrbátky a dalším. Seznam by byl dlouhý a pro tebe nezajímavý, ale určitě poděkujeme všem.

Za nás dospělé si dovoluji uvést srovnání našich výsledků. Společně jsme se zúčastnili setkání kapitánů (vedoucích oddílů VS) z celé ČR, kde na nás hleděli se značným údivem a tak trochu jako na exoty. Z 28 středisek VS je jen málo těch, které by v průběhu jednoho roku dokázaly zorganizovat a vybavit tři oddíly a založit středisko!

Nakonec mi dovol citovat z Vrbátské skautské kroniky: „Jonák tade bel a bode, na té naší Hané, me z okrsko Prostijova necóvneme a né!“ – takový byl pokřik 712 skautů na okrskovém (dnes okresním) srazu v roce 1946.

Věřím, že se nám podaří udržet a rozšířit veřejnou podporu, kterou máme. Věřím, že budeme mít sílu, že neztratíme chuť a vychováme následovníky tak, abychom tento pokřik naplnili a zároveň se připojili k ostatním uznávaným obecním spolkům, jako jsou hasiči, Sokoli, a mnoho dalších, kteří dlouhodobě pracují s dětmi.

Tak a to je konec prvního hlášení, doufám, že to pro Tebe bylo zajímavé čtení, ale i kdyby ne, tak stejně počítej s tím, že další hlášení budou následovat...

S úctou Bimbo

PS: kdybys někde někdy náhodou slyšel, že se nám topily děti, tak to považuj za pouhý drb. Nikdy se nám děti netopily a nikdy nebyly v ohrožení života. Všichni děláme vše pro to, aby to tak zůstalo. A že se občas nedobrovolně vykoupu? To přece k vodáctví patří, ne? ☺

Rok 2013 u hasičů ze Štětovic

Činnost hasičů ze Štětovic byla podobná jako v loňském roce a také v předešlých letech. Mladí hasiči se činili oproti loňsku daleko méně, protože se stále potýkáme s nedostatkem dětí na soutěže, kde jich musí být nejméně osm. A proto, i když máme pár velkých nadšenců, je jich nedostatek na závodění. No, ale musíme se aspoň zmínit o našich dorostencích, kteří se opět ve spojení s hasiči z Olšan, zúčastnili okresní soutěže v požárním sportu. Bohužel, letos se jim moc nedařilo, ale i účast se cení.

Každopádně, co nejvíc letos slavilo úspěch, byl opět náš „Memoriál Zdeňka Šmehlíka“ v závodu požárnícké všestrannosti pro mladší a starší žáky a dorost, který jsme u nás ve Štětovicích pořádali již po šesté. Tato soutěž se rok od roku více zdokonaluje a i účast je větší. A tento rok byla účast opravdu obrovská, sjely se sbory z celého Olomouckého kraje. Soutěž je úspěšná také díky našim sponzorům, za jejichž finanční příspěvek můžeme každý rok nakupovat nádherné poháry a pro všechny děti i věcné ceny a sladkosti. Jako každý rok byly našimi sponzory: Obec Vrbátky, pan František Konečný a pan Milan Indrák. Touto cestou jim ještě jednou děkujeme. My sami jsme na této soutěži vytvořili tři družstva, dvě starší a jedno dorostenecké. A především dorosty bych chtěla vyzdvihnout, kteří každý rok bojují o první místo s dorostenci z Vrahovic a opět nezklamali a pohár za první místo je náš.

Ze soutěží dospělých bychom zmínili soutěž „O hanáckó sekyrko“, kterou pořádá SDH Kostelec na Hané a na které se kromě účasti našeho soutěžního družstva

podílíme i organizačně tím, že každým rokem zajišťujeme jedno soutěžní stanoviště. Ale zmiňujeme se o ní především proto, že naše mužské družstvo opět obsadilo pověstný piedestál a získalo krásné druhé místo a také hanáckou sekyrku za nejlepší práci.

Dále jsme jako každý rok pořádali „Dětský den“ na myslivecké chatě ve Štětovicích, kde nám naši bratři hasiči z Vrahovic opět uspořádali pro děti a dospělé ukázky zásahů. Samozřejmostí byl i dětský den pro naše nejmenší z mateřských škol, který jsme pořádali v parku ve Štětovicích. Ještě nás čeká v podzimním sychravém čase sběr železného šrotu a v neposlední řadě „Mikulášská besídka“ v MŠ ve Štětovicích.

Nezapomínáme také na naši zásahovou jednotku. Každým rokem se stále zdokonalujeme díky různým školením a cvičením. Letos to byl velitelský den v Hamrách, výcvik nositelů dýchací techniky v polygonu, námětové cvičení simulované na požár školy ve Štětovicích s evakuací osob atd. Také jsme se zúčastnili nočního cvičení simulovaného na rozsáhlý lesní požár, které pořádal Jihomoravský kraj ve spolupráci s Olomouckým.

Z ostrých výjezdů máme letos zatím jenom jeden. Jednalo se o dopravní nehodu mezi Blatcem a Dubany, kdy se důsledkem nepříznivého počasí a padajícího namrzajícího deště vytvořila na silnicích pěkná ledovka a na tomto úseku zůstalo viset na silnicích nebo v příkopě asi deset aut.

Závěrem bychom chtěli popřát občanům našich sloučených obcí poklidné vánoční svátky a do Nového roku 2014 hodně zdraví, štěstí a lásky.

za SDH Štětovice Kateřina Šňupárková

TJ Sokol Dubany

TJ Sokol Dubany má členskou základnu v počtu 38 členů. Sportovní družstvo naší jednoty se účastní nejvyšší okresní soutěže v malé kopané, kdy jsme v sezóně 2012/2013 obsadili konečné 6té místo a splnili si tak náš cíl udržet se v nejvyšší soutěži. Naši členové na přelomu roku 2012 a 2013 vytvořili a udržovali ledovou plochu na hřišti u sokolovny v obci Dubany. Zájem o sportovní vyžití na ledové ploše byl ze strany dětí i dospělých značný, což nás potěšilo a ujistilo v tom, že pro spoluobčany vytváříme žádanou příležitost k aktivnímu využití jejich volného času. V roce 2013 jsme dále tradičně pořádali společenský ples, pálení čarodějnic, fotbalový turnaj, tenisový turnaj, cvičení žen.

Mimo zimní sezónu celoročně v areálu TJ Sokol Dubany udržujeme plochu travnatého hřiště, která nám slouží jako hřiště pro mistrovské zápasy v malé kopané. Plochu travnatého hřiště dále účelově využívají i žáci základní školy k hodinám tělocviku. Potěšení máme i z toho, že udržované prostory hřiště slouží i k procházkám dětí z mateřské školky Dubany. Sezónně je fotbalové hřiště každý týden využíváno k fotbalu starších pánů. Veškeré děti z našich obcí zde mají volně neomezený prostor ke sportovnímu vyžití.

Mezi naše největší problémy patří zajištění prořezu uschlých větví vysoce vzrostlých stromů a dále prořez stromových větví tyčících se nad budovou TJ Sokol Dubany. Větvě stromů by v případě odlomení mohly na budově způsobit značné materiální škody. V neposlední řadě je ovšem nutno myslet i na bezpečnost dětí a dospělých pohybujících se v našem sportovním areálu. Dále se v průběhu

roku 2013 ani naše jednota nevyhnula vandalismu ve formě znečištění vnějších stěn budovy. Z areálu TJ Sokol Dubany nám byl odcizen i přes uzamčení řetězem a zámekem válec a tzv. „ježek“ k provzdušňování trávníku. Odcizené věci jsou nutné a potřebné k pravidelné údržbě trávníku. Odcizené věci musíme nově zhotovit či pořídit. Bude k tomu zapotřebí vynaložit další úsilí a finanční prostředky.

Z výše uvedeného je zřejmé, že i přes vyličené obtíže se naši členové celoročně podílí na realizaci společenského a sportovního vyžití občanů našich spojených vesnic. Jako každá jednota či sdružení potřebujeme ke své činnosti finanční prostředky, kdy část z potřebných finančních prostředků se sami snažíme získat vlastní činností, a to zejména pořádáním společenského plesu. Dovolte mi, abych Vás při této příležitosti pozval v roce 2014 na společenský ples TJ Sokol Dubany, kdy svou účastí na společenském plesu podpoříte námi zajišťované aktivity, které nabízíme dospělým i dětem. S větší částí potřebných finančních prostředků jsme ovšem odkázáni na podporu ze strany OÚ Vrbátky. Za finanční podporu patří OÚ Vrbátky náš dík. V letošním roce se naší jednotě podařilo získat účelovou dotaci od místní akční skupiny Prostějov venkov o.p.s., díky které jsme pořídili hráčské střídačky, židle, dětské herní prvky a vysadili nové stromy. S administrací žádosti nám opět napomohl OÚ Vrbátky.

Od příštího roku budou mít děti možnost si v našem sportovním areálu pohrát na nově zřízených dětských hracích prvcích.

Za TJ Sokol Dubany Pavel Karásek

Terénní práce v našich obcích

Na začátek bych se nejprve představila a dále bych napsala pár slov k terénní práci s rómskou komunitou ve Vrbátkách. Jmenuji se Lucie Gáborová Hauerová, pocházím z Olomouce, kde jsem se narodila a dlouhou dobu i bydlela. Studovala jsem Střední odbornou školu v Přerově, obor Veřejná správa. Tento rok jsem úspěšně absolvovala akreditovaný kurz pro pracovníky v sociálních službách, který je nutný k výkonu práce terénního pracovníka. Praxi s rómskou komunitou jsem měla již v Olomouci, kde jsem pracovala na stejné pozici. A teď pár slov k práci terénní pracovníce s místní rómskou komunitou. Od začátku roku se plní tři strategické aktivity, které se osvědčily a jsou

přínosem nejen pro obec, ale především pro rómskou komunitu v obci. Jsou to:

- Oblast bydlení a hygieny: průběžný úklid obydlí, okolí, dvorku a přilehlé uličky, deratizace obydlí. Spolupráce s obvodními lékaři, dětskou lékařkou a dalšími specialisty ve zdravotnických zařízeních v Olomouci a Prostějově. Zajišťování pravidelného očkování a nepovinné očkování-žloutenka.
- Oblast výdajů a příjmů. Vzhledem k situaci klientů je nabídnuta pomoc při řešení problémů s dluhy, exekucemi, upomínkami apod. (splátkové kalendáře, odvolání, stížnost, atd.) vše řešeno individuálně dle situace

a problému klienta. V jednom případě jsem i opatrovníkem jedné klientky z komunity.

- Oblast vzdělávání. Spolupracuji s učiteli a výchovnými poradci ze zdejších i okolních škol a školek. Dohlížím na povinnou školní docházku, aby nedocházelo k velkým absencím, apeluji na rodiče, aby dbali na tuto docházku a také na hygienu dětí. Mimo to také nabádám rodiče, aby trávili svůj volný čas s dětmi, např. na zdejším hřišti nebo se zúčastňovali akcí pořádaných obcí Vrbátky.

V průběhu letních prázdnin jsem pořádala výlet pro děti s rodiči z romské komunity do ZOO Sv. Kopeček v Olomouci. Účastnilo se 8 dospělých a 14 dětí a spokojenost byla na obou stranách. Letošní rok „zakončíme“ plánovanou Mikulášskou besídkou.

Lucie Gáborová Hauerová

Mezinárodní hudební festival Haná 2013

Mezinárodní hudební festival Haná 2013 se uskutečnil v regionu Haná ve dnech 18. 5. – 31. 5. 2013. Obsahoval šest koncertů v městech a obcích: Prostějov, Tovačov, Skalka, Dubany a Výšovice.

MHF Haná 2013 byl slavnostně zahájen koncertem duchovní hudby ve farním kostele Narození Panny Marie v Dubanech. Epoque Orchestra Prague, dirigent a varhaník Vojtěch Spurný a fagotisté Ondřej Roskovec a Tomáš Františ přichystali návštěvníkům nezapomenutelný hudební zážitek. Zazněly skladby z období baroka a klasicismu ve spojení s recitací básní Adama Michny z Otradovic a Johannese Schefflera, které se s grácií ujala MUDr. Jitka Chalánková. V úvodu koncertu vystoupil i pěvecký sbor ZŠ Zdeny Kaprálové Vrbátky pod vedením Mgr. Barbary Sittkové, který nastartoval příjemnou atmosféru v chrámu. U příležitosti 2. ročníku hudebního festivalu byla pro žáky zdejší školy vyhlášena soutěž „...namaluj, co slyšíš...“. Žáci měli výtvarně zachytit své pocity a dojmy z poslechu hudby Wolfganga Amadea Mozarta Requiem nebo Kirchen sonaten. Roli hlavního porotce se zhostil ředitel festivalu MgA. Tomáš Františ, který vybral deset nejlepších výtvarných dílek. Samotní autoři byli na koncert pozváni

k slavnostnímu vyhlášení a z rukou umělců převzali diplomy a drobné ceny. Nejvydařenější výtvarné práce byly vystaveny v předsíni kostela. Závěrem koncertu odměnil přeplněný chrám umělce dlouhotrvajícím potleskem a posluchači odcházeli obohaceni o nevšední hudební zážitek.

Druhý mimořádný koncert v Městském divadle v Prostějově pro zranění člena smyčcového kvarteta Artis – Quartet Wien byl na poslední chvíli nahrazen neméně špičkovým koncertem v podání známého Škampova kvarteta. Zdravotní problémy znemožnily vystoupení i dalšímu zahraničnímu hostu festivalu Ensemble Ů!, který měl vystoupit na zámku v Tovačově. Festivalový tým však získal pro tento koncert náhradní soubor Prague Modern. Další koncert nesoucí název Vivat Tango se uskutečnil v lázních Skalka. Hudba plná života, ohně, vášně i melancholie v podání dvou umělců – Petra Nouzovského a Ladislava Horáka potěšila srdce všech posluchačů. Klavírní recitál Martina Kasíka rozezněl koncertní sál základní umělecké školy v Tovačově. Závěrečný koncert Mezinárodního hudebního festivalu Haná Clarinettino zazněl v koncertním sále Zámku ve Výšovicích. Smyčcové Kvarteto města Brna, sólisté Felix Slováček jr. a Josef Hanák svým vystoupením zakončili 2. ročník svátků hudby na Hané.

Úspěšný druhý ročník MHF Haná 2013 přinesl nejen radost a krásu do srdcí posluchačů, ale i chuť a nadšení organizátorům uspořádat v příštím roce další ročník se zaměřením i na nejmladší posluchače našeho regionu.

Vlasta Hrbatová

Názory spoluobčanů

Stará ohraná píseň

Přišel podzim, a s ním do vesnice stará, hodně stará ohraná píseň. Cukrovar má kampaň a my, obyvatelé části Vrbátek – blato. Marné jsou žádosti o nápravu na zastupitelstvu, marné prosby na pány radní. Je to léta to samé. Prý se s tím prostě nedá nic dělat. Silnice prý není naše, není to ani věc cukrovaru, ale dopravců, máme to slíbeno, budeme to řešit. A pořád dokola. A tak lidé jezdí na kolech raději po chodníku, přeskákat silnici k nádraží je horor, zaparkovaná auta jsou v odstínech šedé. Na příští rok se uvažuje o přestavbě kanceláří na obecním úřadě. Prý, aby bylo více pohodlí pro úředníky. Co takhle také trochu péče o ostatní obyvatele obce? Opravdu jde o tak neřešitelnou věc?

Jiří Voithl, zastupitel obce

Koně na balkóně

Vážená redakce časopisu, říkal jsem si, že toto Vám napíši, a když tak to vyhodíte. Ale můj děda dělal u sedláka. A taky u koní. A pamatuju, jakou dřinu měli a jak povídal, jak se jim žilo. Ale jedno bylo důležité. Napřed zaopatřili koně, vyhřebelcovali, dali je do maštale a dali jim napít a nažrat. Nebo u kováře podkovy nechali spravit. A teprve potom měli čas na sebe. Teprve potom měli volno.

No tady před Vrbátkama, když jedete směrem na Dubany, jsou taky koně. V horku kolikrát bez vody, v dešti nemají kam se schovat. A jsou na tak malém prostoru, že až hanba. A vedle je postaven nový chodník. A to víte, že kůň se kolikrát lekne z něčeho nic. A tak je to podle mě zde pořádně nebezpečné. A jako vizitka pro obec, taky moc děkuji. A tak si říkám, staří sedláci si koní vážili. Byla to jejich obživa. A tady dneska? Opravdu už je úplně jiná doba? Anebo je to jen o každém z nás. Jinde to přece jde, tak proč ne tady?

S přáním pěkných svátků – autor

Podzim

„Podzim je král barev“, lebedíme si sedíce na pařezu s košíky plných hub. Pomalu se rozhlížím po krajině a nemohu se vynadívát. Už bychom měli jet“, prohodí děti a nervózně mě tahají za košík. Dívám se po hodinkách a spěcháme k vozu. Je pozdě, hodím košíky do kufru. „Pust’ rádio!“, „V okolí Prostějova se mohou tvořit mlhy, které se budou večer lokálně protrhávat“. „To není dobrý, připravte se.“ Blížíme se k domovu a již z dálky zaznamenávám lokální ohniska. Podmínky se rychle mění, vše se spojuje v jednu kouřovou clonu. „Masky nasadit!“ Nyní mi

přijdou vhod absolvovaná mnohá cvičení civilní obrany. S mlhovými světly se dostáváme do garáže. Rychle domů a utěsnit okna. Už zapálili i na dolním konci. Je to zlý, ale i přesto jdu ven. „Nechod, dostanou tě!“ Hrabu listí na úhlednou hromadu, přihazují ještě zbytky bramborové natě. Přes masku cítím, že soused použil tvrdší kalibr, to co se mu táhne z komína, jde přímo na mě. Protírám skleněné průhledy od sazí a dezorientován se snažím dostat do baráku. Konečně doma, děti mi podávají pivo a uznale mě plácají po rameni. „Však náš čas přijde“, usedám k televizi. „Tati, tati“, křičí nejmladší a podává mi sirky. „Obrací se vítr.“ Zajiskří se mi v očích, „Chachachacha a teď zase my!“

Píp, píp, píp. Co to je, to už je zase ráno? Bože, to byl teda sen, br. Protírám si oči a šourám se pomalu k oknu. Otvírám ho a nadechnu se ranního vánku. Bude nádherně, sluníčko leze z pelechu taky a všude barev, no jak na podzim. Z okna vidím skotačit děti, milí sousedé hrabou listí a navzájem si pomáhají, když ho vezou do kontejneru. To je dobře, ale co večer? Mám strach usnout, hm ..., a nebo se probudit?!

Osoby a události v tomto příběhu jsou smyšlené. Jakákoliv podobnost se skutečností je pouze náhodná.

Bohumil Tajovský

Řídící učitel a archeolog Karel Dobeš

Před deseti lety připravila naše škola projekt „Pravěké osídlení Vrbátecka“, jehož součástí byla výstava vykopávek, přednášky, keltský tábor, stavba laténské pece, a zejména odhalení pamětní desky spoluzakladateli středomoravské archeologie Karlu Dobešovi. Od jeho narození letos uplynulo 130 let a od jeho úmrtí 50 let.

V letech 1924–1939 působil jako řídící učitel v Dubanech, kde se zasloužil m.j. o postavení nové školy. Pamětníci na něj vzpomínali jako na rázného muže ryzího srdce, který v dětech pěstoval lásku k přírodě, historii a k vlasti. Besídky, slavnosti, vlastivědné vycházky a sbírky, zasílané Ústavu pro mrzáčky v Brně, byly stálou součástí života školy. Ve volném čase se spolu se svými žáky věnoval archeologii. K jeho nejvýznamnějším objevům patřily eneolitické mohyly v Ohrozimi, výkopy na Kosíři, v Ptení, u Bílovic a ve Slatinkách, ale zejména objev prakticky všech dosud známých archeologických lokalit v oblasti Vrbátecka. Když byl za Protektorátu předčasně penzionován, odkázal Vlastivědnému muzeu v Olomouci sbírku, která měla přes dva tisíce vzácných exponátů, a odstěhoval se do Brna.

Karel Dobeš nikdy nepsal o sobě. V kronikách vždy uváděl „žactvo uspořádalo“ či „žactvo zaslalo“. O archeologii, své „zálibě z nejmilejších“, se typicky kusým stylem zmiňuje až nakonec. „Díky“ této osobní skromnosti nebyl s obdivuhodnými exponáty ve Vlastivědném muzeu v Olomouci spojován. V jednom zápise se našťěstí zmínil, že „Dobeš Jaromír a Nakládal Josef byli r. 1932/33 přijati do Zemské reálky v Prostějově“ a detektivním pátráním tímto směrem

se nám podařilo najít jeho vnučky a poznat souvislosti. V kronice jsou jen tři zápisy, z nichž je patrné jeho velké osobní pohnutí, a to líčení bídy za hospodářské krize, úmrtí T. G. Masaryka a Mnichovská zrada.

„Pan řídící“ Dobeš byl prý hotovým zjevením, když občas zašel na pivo a viržinko do zdejší hospody. Vyprávěl zážitky z fronty, ze zajetí a z ruských legií a „všeci ho poslouchale s otevřenou hubou“. Na žáky byl přísný, ale spravedlivý, rodičům se nepodbízel a nikoho se nebál. Syn někdejšího starosty, 80letý zdejší pán nám vyprávěl, jak mu „pan řídící“ nařezal rákoskou za nějakou lumpárnu a domů ho poslal s lístkem: „Pane starosto, nebijte ho více, již jsem jej ztrestal!“ Podle naší stařenky byl výborným sadařem, rouboval „špěci“ odrůdy ovocných stromů a jeho paní Cyrila byla učitelkou ručních prací. Měla prý „vídeňskou školu“ a krásně vyšívala.

Karel Dobeš je typickým obrazem prvorepublikového vlastence a pedagoga. Snad se mi podařilo přiblížit vám ho i jako obdivuhodného člověka.

Anežka Dohnalová, bývalá kronikářka

Co nového v zemědělství?

O rozhovor jsme požádali už zkušeného matadora v zemědělství pana Milana Indráka.

Tak jaké byly Vaše začátky?

Tak zemědělství máme už v rodině dlouho. Když dědovi vzali hospodářství, pracoval v družstvu. V roce 1992 se vráceného majetku chopil můj otec a začal podnikat. Ze začátku jsem otci jen pomáhal a po jeho úmrtí firmu převzal. Začínali jsme s pár kusy dobytka a polem o 25 hektarech, za pět let jsme pronajali a zvětšili na 65

hektarů a nyní obděláváme 260 ha. v několika obcích. Po 49 půdních blocích máme políčka ve Smržicích, Kralicích, Vrbátkách, Dubanech, Blatci, Štětovicích, Čechůvkách, Dubu nad Moravou, Věrovanech, Citově i Tovačově. Rád bych ještě rozšiřoval.

Co pěstujete?

Naši hlavní doménou jsou brambory. Dnes se sice bramborářství rozšířilo, ale konkurence se nebojíme. Zaměřujeme se zejména na kvalitu a ta je v dnešní době

zákazníky ceněna. Veškeré práce děláme kombajnem, ale ručně přebíráme a to pečlivě. Know how podnikání je ale v systému celoročního uskladnění. To zabezpečuje moderní termoizolovaná a klimatizovaná hala, ve které se střídavě topí nebo větrá. Jedině při stálé teplotě uskladnění zabezpečím tu nejvyšší kvalitu přes celý rok. Brambory i na jaře jsou v dobré kondici jako na podzim. Nejsou scvrklé, neklíčí, nehnijí. Zaměřujeme se na odrůdy Marabel, Belana, Finka, Anuscha ale máme i jiné. Dále pěstujeme česnek, pšenici, ječmen, řepku, kukuřici, kromě řepy vlastně všechno.

Jak má vypadat kvalitní brambora?

Kupovat brambory je dnes sázka do loterie. Jaké budou? Kdo to pozná pouhým okem? Koupíte brambory, jsou pěkné, umyté, ale uvnitř třeba černé. Anebo je uvaříte a nedají se jíst. Zdravá brambora se pohledem pozná pouze po rozkrojení. Je masitá a krásně žlutá. Taková je zárukou kvality. Naopak brambora bílá při vaření popraská. Řídit se nemůžete ani podle výrobce nebo odrůdy. Spíš podle varného typu – zda-li je salátová, přílohová nebo na škrob.

Je možné podnikat bez dotací?

Nebýt MAsky tak halu na brambory nepostavím. Na postavení haly mi pomohla zprostředkovat necelý milion korun. Bez této dotace by hala nestála. Projekt uspěl hlavně díky tomu, že je ekologicky šetrný a inovativní, neboť využívá nových technologických postupů a dosahuje

vyšší jakosti. Zákazník chce zboží kvalitní, za které si rád připlatí. Dnes už si lidé nekupují na uskladnění metrů brambor, který jim vyklíčí. Nemají na to sklepy a vůbec je jiná doba. V domácích sklepech takové podmínky nezajistí. To jen v těch hlubokých kamenných sklepech, které bývaly dřívě. Druhou dotaci jsem získal na koupi rozmetadla průmyslových hnojiv na tři a půl tuny. Je to rentabilní věc. Má záběr 20 metrů a počítačové zařízení, které přesně a rovnoměrně hnojení řídí. Nestane se, jako u starých rozmetadel, že by se hnojilo nerovnoměrně nebo že by hnojiva končila v polní cestě.

MASka je dobrá instituce. Snaží se vyhovět, zjistit potřeby, poradit, jestli je projekt realizovatelný nebo není. A také se mi líbí dostupnost této pomoci, domácí prostředí, přijatelný přístup.

Jaké máte další plány a sny?

Chtělo by to halu na obilí. Skladovací prostory jsou nedostačující, část si jich musím pronajímat. Chtěl bych postavit halu 30x100 m s provzdušňováním. Taková hala je finančně náročná. Musím počkat, co přinese nové programovací období a jaké budou vypsány dotační tituly.

Máte čas na odpočinek, jezdíte na dovolenou?

Říká se, že zemědělství je řehole, které se musí hodně obětovat. Ale já si myslím, že v rostlinné výrobě je někdy sedm dnů před žněmi nebo na podzim časové rozmezí, kdy se dá jet na dovolenou. U živočišné výroby je to horší. Tam je člověk daleko více vázaný.

Co nějaký koníček?

Ti, co mně znají, vědí, že jsem členem mysliveckého sdružení Vrbátky. V poslední době mě oslovila rybařina, ale času je čím dál méně.

Možná čtenářům něco prozradíme. Dlouhou dobu po škole jste byl v USA. Sledoval jste už tenkrát zemědělství v zámoří?

Byl jsem tam po škole nejdříve na dovolené a až podruhé jsme se vydali na takovou pracovní zkušenost do Atlanty a Chicaga, ale se zemědělstvím to nemělo nic společného. Byl jsem tam asi rok a půl.

Chcete čtenářům Trianglu něco vzkázat?

Ano, chtěl bych varovat všechny občany. Poslední dobou jsem se setkal s odprodejem pozemků spekulativním firmám, které nemají žádné zázemí v našem okrese a nevýhodným, dlouhodobým pronájmem pozemků, při kterém dochází k podvádění a využívání právní neznalosti. Nechejte si poradit od právníka a neuzavírejte dlouhodobé nájemní smlouvy.

Děkujeme za rozhovor – redakce

Když je záliba i povolání

V letošním vydání Trianglu navazujeme na vloni založenou rubriku a představíme Vám, našim čtenářům, dalšího začínajícího zemědělce, slečnu Ing. Zlatu Mádrovou. Položili jsme jí proto pár otázek.

Jak jste se vlastně dostala k práci, kterou děláte?

Pocházím ze zemědělské rodiny, zvířata mě zajímala už od dětství. Kromě panenek jsem měla i figurky zvířátek, a ty byly moje nejoblíbenější. Už jako malá holka jsem se ráda starala o domácí zvířata a snažila jsem se dozvědět se co nejvíce o jejich potřebách. Tomu jsem přizpůsobila i výběr školy. Vystudovala jsem Agronomickou fakultu Mendelovy univerzity v Brně, obor Všeobecné zemědělství a pak navazující Zemědělské inženýrství (agronom a zootechnik). Během studií jsem se zaměřila především na chov skotu a ovcí. Moje bakalářská práce byla: Ekologický chov ovcí a svoji diplomovou práci jsem napsala na téma: Vliv technologie odchovávaných telat Českého strakatého plemene na jejich užitkovost. Škola mě naučila hodně teorie, ale měli jsme možnost podívat se i jak se hospodaří v praxi na různých farmách.

Co konkrétně v zemědělském družstvu děláte?

Po vysoké škole jsem nastoupila jako zootechnička do Zemědělského družstva Vrbátky. V chovu byly dojnice Českého strakatého skotu, z původních 220 krav se stav snížil na 180 kusů a postupně se prováděla brakace, což je obnova genetiky, celé stádo se výrazně omladilo. Snažila jsem se zlepšit podmínky pro chov krav tak, aby mohlo docházet k postupnému nárůstu mléčné a masné užitkovosti. Odchov mléčných telat se přesunul do Vrbátek (individuální a hromadné boudičky), bylo zrušeno vazné ustájení suchostojných a problematických krav, a tím došlo k výraznému zlepšení zdravotního stavu chovaných zvířat. Taktéž bylo zrušeno vazné ustájení u vysokobřezích jalovic, čímž se dosáhlo daleko snažšího telení. V podniku opět nastal návrat k výkrmu býků z vlastního chovu.

Lidé ze vsi si brzy všimli, že okolí dojírny a kravína se mění k nepoznání.

Chtěla jsem zpřístupnit farmu veřejnosti, aby lidé z okolních obcí mohli být hrdí na chov, který je takřka v rámci vsi. Například děti z mateřských škol, a to nejen z Vrbátek, se k nám chodí dívat, jak se dojí krávy, na telátka nebo ovce a kozy, které jsou ustájené v areálu farmy. Na závěr prohlídky dětem jako zpestření připravujeme kakao z našeho mléka. Jsem ráda, že procházka kolem farmy se

stala oblíbenou součástí procházek místních maminek s dětmi, a nejen jich.

Podářilo se nám také na budově dojírny nainstalovat automat na výdej syrového mléka přímo z mléčného tan-ku. Jen pro zajímavost, denně se v průměru přes automat odebere 40 litrů čerstvého mléka.

Co plánujete do budoucnosti?

Vedení družstva rozhodlo o ukončení chovu dojníc. Nadále budou na farmě ve Vrbátkách chovány pouze býci na výkrm. Já jsem se rozhodla pokračovat v chovu dojníc. Spolu se sestrou se budeme snažit podnikat v areálu Zemědělského družstva Vrbátky na farmě ve Štětovicích. Chtěly bychom začít s 65 kusy dojníc, měla by to být farma rodinného typu, která se kromě chovu bude zaměřovat i na osvětu v chovu skotu. Máme představu, že vytvoříme i zázemí pro návštěvníky. Nadále budu chovat ovce a kozy, nemělo by se jednat o klasický velkochov jak ho známe z dnešního pohledu na zemědělství, ale spíš o malou farmu otevřenou veřejnosti. Ve spolupráci se zemědělským svazem a ostatními zemědělskými organizacemi se chci pokusit o to, aby byl chov uznán mezi šlechtitelské chovy.

Plánujete instalovat ve Štětovicích mlékomat?

Samozřejmě tam mlékomat bude. Celou nabídku našich výrobků najdete na našich webových stránkách, které chystáme.

Závěrem bych chtěla poděkovat mým rodičům, sestře a všem mým kamarádům a známým, kteří mi vždy obětavě podávají pomocnou ruku. Nesmím zapomenout na Štětovické hasiče, kteří mi velice pomohli při úklidu silážního dolu.

Rozhovor se slečnou Mádrovou, který probíhal v příjemné atmosféře u dobré kávy a domácí buchty, je u konce. Děkujeme jí za její vstřícnost a přejeme jí hodně štěstí v životě a hodně úspěchů do jejího podnikání – redakce.

Děkujeme paní Kateřině Kubjátové za pomoc při zajištění fotografií dětí.

Narozené děti 2012 listopad – prosinec

- Veronika Cášková, Dubany
- Matěj Herynek, Dubany
- Dominik Ponížil, Dubany
- Martina Gáborová, Vrbátky
- Anna Stučková, Dubany

Narozené děti 2013 leden – září

- Leontýna Navrátilová, Vrbátky
- Zbyněk Souček, Štětovice
- Tomáš Lýsek, Štětovice
- Jana Rjabyjová, Dubany
- Adam Župka, Vrbátky
- Vojtěch Chyška, Vrbátky
- Hana Sedláková, Dubany
- Alan Hrachovina, Dubany
- Albert Smička, Dubany
- Lea Kateřina Zbořilová, Štětovice
- Matyáš Novotný, Štětovice
- Ema Marková, Dubany
- Josef Slamenec, Dubany
- Aneta Ustrnulová, Vrbátky
- Eliška Flašarová, Vrbátky

Nově narozené děti budou do Trianglu foceny především na „Vítání občánků“

Veronika Cášková
Dubany

Matěj Herynek
Dubany

Dominik Ponížil
Dubany

Anna Stučková
Dubany

Leontýna Navrátilová
Vrbátky

Zbyněk Souček
Štětovice

Jana Rjabyjová
Dubany

Adam Župka
Vrbátky

Vojtěch Chyška
Vrbátky

Hana Sedláková
Dubany

Alan Hrachovina
Dubany

Albert Smička
Dubany

Lea Kateřina Zbořilová
Štětovice

Matyáš Novotný
Štětovice

Ema Marková
Dubany

Josef Slamenec
Dubany

Aneta Ustrnulová
Vrbátky

Eliška Flašarová
Vrbátky

Opustili nás v roce 2012

Gustav Hartl

Opustili nás v roce 2013

Marian Štrajt, Jana Hertlová,
Anna Soušková, František Konečný,
Štefan Gábor, Dagmar Letochová,
Ing. Jaroslav Kovář, Milada Valentová

Na jaké akce se můžeme těšit začátkem roku 2014?

- 6.-12. 1. 2014 / Tříkrálová sbírka
- 25. 1. 2014 / Sokolský ples
- 8. 2. 2014 / Školní ples
- 22. 2. 2014 / Obecní ples
- 8. 3. 2014 / Dětský karneval
- 22. 3. 2014 / Hasičský ples

Vývoj / Petr Kozel

*Kde jsou ty oči básnivého mládí
a kde je duše lyrika
S protézou bypass boje svádí
slovo se verši vymyká*

*Tak budiž pozdravena próza
ať žije jsoucno – epika
ať pijem pivo nebo ouzo
a sláva bůčku hvězd se dotýká*

Otázky / Petr Kozel

Přikládají čerti dřevem nebo uhlím
a nebo topí lejnem ďáblovým
A kde by byli s celým peklem
kdyby jim z Ruska odstavili plyn

Vsadili brouka v hlavu mou
otázkou žalovatelnou:
Zda naši velcí grázli – brrr
s podvody které k nebi ční
jsou jenom větší kalibr
malých grázlíků obecních

Zažili jsme rudý únor, zažili jsme tanky!
Co nás lidi ještě čeká po tunelu banky?

Vánoční souboj / Petr Kozel

Za okny bíle číhá
příslib svátků
A v mysli zvoní
písnička o děťátku

Za okny přisvit
vymknutá doba z pantů
Před časem se nám Děda Mráz
kouzelně změnil v Santu

Tajemný svatvečera srdce dokořán
Čas který neznávádu či rozmíšku
Dávání všems jedinou výhradou
Tebe my nedáme, nedáme Ježíšku